

→ La designació del veterà Ciprià Ciscar com un dels quatre negociadors socialistes del programa de govern no ajuda gaire. Tampoc no ho fa que Oltra no negara a TV3 la possibilitat d'alternar-se a la presidència, una opció que ni s'ha plantejat, o la convocatòria d'una concentració en suport seu –el 29 de maig, a la plaça de l'Ajuntament de València– que va ser testimonial. Els nervis són grans. Una vintena col·lectius progressistes i sindicats han impulsat un manifest en què reclamen “governos d'esquerres i valencians” i reivindiquen l’“autogovern”. L'ombra de la cueta d'Iglesias és molt allargada.

Dijous, dia 11, es constitueixen les Corts i la nova Mesa. Morera era el candidat número 1 a presidir-la, però Oltra no li ha consultat si és el seu desig. És conscient que això implicaria renunciar a la presidència, i espera mantenir el torcebraç tres o quatre setmanes més. Voldria Montiel o Punset presidint la institució, i Morera, com a vice-president o secretari. Quan se li demana pel pacte a València –que pot investir Joan Ribó alcalde el 13 de juny–, Oltra diu que “no s'hi val a canviar el cromó del Coyote pel de Messi”, i en *petit comitè*, repta els socialistes a deixar que Barberà continue governant. Pasqual Mollà, negociador de Compromís, també vol prolongar l'angoixa: a l'assemblea local de Compromís a Elx, va comunicar que fins a l'agost no es consumaria el pacte.

“En realitat, Podem anhela unes eleccions avançades al País Valencià”, assenyala un pes pesant de Compromís. “Que se n'obliden”, contesten els socialistes, que no tenen por de governar en minoria: “El president finlandès escollit a l'abril va obtenir el 21% dels vots, i Ximo sempre posa Finlàndia com a exemple del País Valencià que vol”, ironitza el seu equip.

“El problema de Ximo és el lermisme, no ell”, matisa algú molt proper a Oltra que està convençut que hi haurà pacte, i que anirà bé: “Mònica sempre ha cuidat els homes que han estat al seu costat, tots han acabat contents”.

L'escriptor Ferran Torrent, autor de *Caminaràs entre elefants. Un retrat de Mònica Oltra* (Columna, 2013), no ho té tan clar. “En la taula de negociacions sobren egos i falta país”, es limita a afirmar. I sospira, com tants altres. ●

S'acosta el pacte d'esquerres a les Balears

A pesar de les reticències, divergències i gelosies entre PSIB-PSOE, Podem i Més, la negociació avança i el pacte deixarà el PP gairebé sense poder institucional a les Illes.

Reportatge de Miquel Payeras

Francina Armengol no veu cap problema a governar en minoria mentre ella sigui la presidenta del Govern.

Aquest dissabte 13 de juny és el dia previst per la normativa per constituir els nous ajuntaments, amb els regidors electes el passat 24 de maig. La negociació dels partit d'esquerra per fer majoria a l'ajuntament de Palma ja estava gairebé tançada a finals de la setmana passada, amb

l'excepció de la persona que ocuparà la batllia, però per a la resta de les institucions només estava embastada.

Presidència

Les transaccions polítiques entre PSIB-PSOE, Podem i Més es van centrar durant la setmana passada en els aspectes →

LA INCÒGNITA MÉS IMPORTANT ÉS SI HI HAURÀ PACTE DE GOVERNABILITAT O NOMÉS PER A LA INVESTIDURA DE FRANCINA ARMENGOL

→ programàtics del futur Govern. Acordaren les mesures que prendrà el nou executiu de forma immediata, com és ara, entre d'altres, la derogació formal del decret TIL (tractament integrat de llençols), de la llei de símbols –que impedeix l'exhibició de banderes no oficials als centres públics, pensada per evitar que els professors pengessin la quadribarrada com a protesta per la política lingüística del PP–, el retorn de les 20.000 targetes sanitàries que el Govern de José Ramón Bauzá va llevar a altres tants immigrants... Igualment pactaren el conjunt de les lleis que tenen intenció d'aprovar durant els primers mesos de l'executiu –a partir de setembre, quan comenci el període ordinari de sessions parlamentàries– com seran, entre d'altres, la de creació d'una renda mínima –entre 500 i 600 euros mensuals– per als ciutadans que estan en situació d'exclusió social, la de l'aprovació d'una Oficina contra la Corrupció...

Han deixat per a la fase final de la negociació –que s'iniciarà aquesta setmana– el repartiment de poder institucional i, sobretot, qui ocuparà les presidències del Govern, dels consells insulars i de l'Ajuntament de Palma. Aquest últim càrrec, com ja s'ha dit, s'haurà de conèixer, òbviament, abans del dia 13 de juny, que serà quan s'investeixi un alcalde o un altre. És més que probable que PSOE i Més comparteixin la batllia dos anys per a cada partit. Les presidències dels consells dependran de qui sigui cap del poder executiu, ja que segurament no seran del mateix partit els uns i l'altre.

El càrrec més disputat és el de president del Govern. Més l'ha volgut per a Biel Barceló des de la mateixa nit de les eleccions. I Podem li ha fet costat. Els del partit d'Alberto Jarabo confessen, en converses informals amb els periodistes, que desconfien d'Armengol i que, en canvi, tenen plena confiança en Barceló, a qui voldrien veure investit president. També ho ha deixat entendre així Pablo Iglesias. El bon rotllo entre els dirigents de les dues formacions es palesa fàcilment d'ençà d'uns mesos, però en-

Biel Barceló no vol un executiu en minoria i aposta per un pacte de governabilitat formalment signat i que suposi el suport tancat dels 34 diputats de PSOE, Podem i Més.

Alberto Jarabo s'inclina per no entrar en el Govern si finalment, com tot fa pensar, la presidenta és la socialista Francina Armengol

cara molt més després dels comicis. No cal perdre de vista que un dels caps de Més, David Abril –coordinador d'IniciativaVerds, l'altre partit, amb el PSM, de la coalició– és bon amic des de fa temps

de Juan Carlos Monedero i, sobretot, té relacions fluides amb els de Podem. A través d'Abril, altres líders de Més, com el mateix Barceló, han entrat en sintonia personal amb els de l'altra formació. La facilitat de relació s'ha deixat notar a l'hora d'establir una ràpida i intensa convergència estratègica i política entre Més i Podem davant del PSOE. I això és tan cert com que aquest bon rotllo transcendeix les negociacions actuals i fa "possible" –talment ho diuen en Més– que formin coalició preelectoral per presentar-se als comicis generals del pròxim mes de novembre.

Deixant a banda el que pugui passar en el futur, a efectes pràctics de la negociació autonòmica s'ha fet patent que la suma Podem-Més (19 escons) posa d'allò més nerviós el PSOE (15). En converses informals aquest setmanari ha pogut copsar que entre alguns quadres dirigents socialistes, de la corda oficialista, es té una forta animadversió als seus futurs aliats. La qual animadversió té l'origen en el fet que Barceló volgués, amb el suport de Jarabo, la presidència per a ell, en detriment d'Armengol. "Això és jugar brut", diu un dels veterans socialistes consultats. "Cadascú juga les cartes que els ciutadans repartiren", assegura un militant de Més.

Realment, Més i Podem forçaran la negociació fins al límit del trencament per raó la presidència? No ho sembla. Si més no a finals de la setmana passada, a Palma es donava per fet que el càrrec seria per a Francina Armengol. Ella i el seu partit la volen, però sobretot és important que qui pareix exigir-la és la direcció central, amb Pedro Sánchez al capdavant. Entre els futurs coalitzats dels socialistes il·lencs es dona per segur que el secretari general federal comunicà a la líder socialista balear que o aconseguia la presidència o no hi havia pacte. Sánchez, segons aquesta interpretació, vol que es visualitzi que els socialistes adquireixen poder autonòmic, les presidències, i així tapar el mal resultat a les urnes que el partit ha tingut.

La postura socialista és, a la pràctica, una manera de llançar la pilota al terreny de Podem i Més, per així dir-ho. Què faran: mantindran l'envit de Barceló o cediran la presidència a Armengol? No sembla gens factible que duguin la discrepància fins el trencament. El sentit comú indica que, a no ser que hi hagi una monumental sorpresa, la socialista es convertirà en presidenta del Govern de les Illes Balears.

El suport del Govern

A més de la investidura d'Armengol, que pareix assegurada, la qüestió més delicada que quedava per tancar a finals de la setmana passada era si el futur Govern tindrà el suport signat per a tota la legislatura dels 34 escons que aconseguiren a

les urnes el PSOE (15), Podem (10) i Més (9) o si prendrà possessió sense assegurar-se aquest coixí parlamentari, és a dir, en minoria.

El dubte ve per la desconfiança entre PSOE i Podem, que és enorme. Tanta, que els de Jarabo no participaran en el Govern si Armengol és presidenta. Talment ho avançà Pablo Iglesias –dijous dia 4 de juny ho assegurà novament– i així mateix ho ha manifestat el líder balear de Podem al seus futurs coalitzats. Per a la secretària general del PSIB no presenta cap entrebanc. “Estic disposada a governar en minoria”, va dir en l'entrevista publicada en aquest setmanari, i així ho ha reafirmat en diverses ocasions durant les negociacions. A Més, però, sí que hi veuen un problema seriós.

Consideren que un Govern sense el suport assegurat de tots els escons dels tres partits seria “inestable” amb tota probabilitat. La seva aposta és que l'executiu tingui el vot garantit durant tota la legislatura dels 34 diputats que van obtenir PSOE, Podem i Més a les urnes. Això, a l'hora de tancar aquesta edició, estava en l'aire. Des de Podem insistien que, si la presidenta ha de ser Armengol, donaran suport a la seva investidura però sense obligar-se a res més i es consideraran lliures de votar el que trobin oportú en el Parlament a cada ocasió, si bé deixaven la porta oberta perquè la seva assemblea decidís un altra cosa a l'hora de votar el pacte.

Serà l'assumpte més delicat i difícil de tancar. ●

Una olla de caragols

El PP illenc viu en plena agitació la ressaca electoral: es va forjant una seriosa rebel·lió contra Bauzà, no se sap quan serà el congrés i el president fa camí sense escoltar ningú.

Reportatge de Miquel Payeras

El PP balear s'ha convertit en una olla de caragols en la qual ningú no sap a què s'ha d'atendre. El president del Govern en funcions i president executiu del partit, José Ramón Bauzà, assegura que el congrés extraordinari –que va anunciar després de la derrota electoral– per al mes setembre “està convocat”, tot i que la direcció estatal digui que no es pot celebrar. Al mateix temps, creix la contestació interna que li demana la dimissió immediata, però l'orella sorda. Ningú no sap què passarà, no ja a mitjà termini sinó en qüestió de poques setmanes, o dies. Per si faltaven elements que despistessin encara més la militància, Bauzà oferí la setmana passada un pacte al PSIB per evitar que “governi la ultraesquerra”

no s'han deixat sentir, al PP. Si més no en públic. Però va ser perdre dramàticament les eleccions, amb el pitjor resultat de la història, baixant dels 35 escons de 2011 als 20 d'enguany, i de cop i resposta els crítics han perdut la timidesa. Ara al·len la veu. Molt.

Malgrat les crides de la direcció del PP a la calma per “nedar tots junts en la mateixa direcció”, segons diu Núria Riera, portaveu de l'executiu de Bauzà, per embocar cap a les eleccions generals amb “les millors condicions possibles”, prop d'una trentena de batlles conservadors –tots els quals deixaran de ser-ho aquest dissabte dia 13, quan es constituïxin els nous consistoris, perquè hauran de cedir les respectives alcaldies a coalicions d'esquerra–, s'han unit per exigir la dimissió immediata del president del partit. No accepten la versió oficial se-

gons la qual l'aclaparadora derrota a les urnes ha estat deguda a la caiguda del vot estatal del PP i a “errades de comunicació” i que no hi ha responsabilitats directes de Bauzà.

No els falta raó, a aquests crítics, ben mirat. Una anàlisi freda del que passà en les eleccions demostra que, en efecte, les polítiques dutes a terme a les Illes han passat una gruixuda factura al PP. Aquest setmanari ha calculat el vot autònom agregat que s'ha emès enguany, és a dir, el de totes les comunitats que celebraren els comicis el passat 24 de maig i, també, a Andalusia el 22 de març, per poder comparar les mitjanes estatal i balear del partit conservador. Perquè la que mantenia entre 1983 i 2011 a les Illes era de 10.5 punts percentuals superior a la d'àmbit general. Doncs, bé, enguany –deixant a banda Catalunya, Pa-